

Λογοτεχνικό ανάγνωσμα Χριστουγέννων

Ομάδα Α

1. Η συγγραφέας του βιβλίου μοιράζεται μαζί μας πτυχές της ζωής κάποιων παιδιών, άλλοτε ευχάριστες και άλλοτε δυσάρεστες.

α) Ποια πιστεύεις ότι είναι τα μηνύματα που θέλει να περάσει μέσα από αυτήν την ιστορία και ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν, όταν διάβασες το βιβλίο;

β) Ποιος είναι ο δικός σου «μαγικός» φίλος, το σταθερό εκείνο χέρι που σε στηρίζει στις δυσκολίες της ζωής σου και σε βοηθά να γίνουν χρωματιστά και αληθινά τα όνειρά σου;

α) Το βιβλίο «Χάρτινη Αγκαλιά» αναφέρεται στην απεριόριστη δύναμη και στήριξη που μπορεί να προσφέρει ένα βιβλίο, κυρίως όταν βρίσκεται κανείς σε αδιέξοδο, ώστε να καταφέρει να αντιμετωπίσει τη ζωή με διαφορετική νοοτροπία, γεμάτος αισιοδοξία και ελπίδα για ένα καλύτερο μέλλον. Η «αγκαλιά» του βιβλίου μπορεί να αποτελέσει βάλαμο σε κάθε φόβο, να απαλύνει κάθε μοναξιά και να επουλώσει κάθε τραύμα. Είναι φανερό πως ένα βιβλίο, όπως είναι αυτό, έχει μια πληθώρα μηνυμάτων, για να μεταδώσει στους αναγνώστες του.

Αρχικά, ένα από τα σημαντικότερα από αυτά τα μηνύματα είναι η αλληλοσυμπάρσταση. Η συγγραφέας τονίζει σε αρκετά σημεία του βιβλίου της πως η κυριότερη ηρωίδα, προκειμένου να καταφέρει να αντιμετωπίσει την αναπηρία της και να ζήσει τη ζωή της γεμάτη χαρά, αναζητεί βοήθεια και παρηγοριά από ένα ιδιαίτερο για αυτήν βιβλίο. Επίσης, όλοι οι φίλοι της βρίσκονται πάντα εκεί, όταν τους χρειάζεται, προκειμένου να τη στηρίξουν και να της αποδείξουν πως γι' αυτό στην πραγματικότητα υπάρχουν οι φίλοι, για να είναι παρόντες στις δύσκολες στιγμές και στα προβλήματα, με σκοπό να βρίσκεται πάντα μια ικανοποιητική λύση.

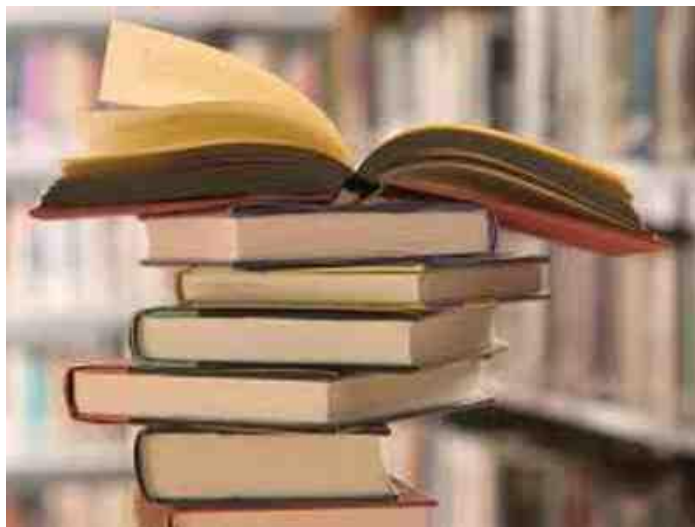
Άλλος ένας απότερος στόχος της συγγραφέως είναι να ετοιμάσει τους εφήβους, και γενικώς να υπενθυμίσει στους ενήλικες το γεγονός ότι δεν πρόκειται να συμμερίζονται όλοι οι άνθρωποι την ίδια άποψη. Όλοι θα πρέπει να μάθουν να σέβονται τη διαφορετική γνώμη, αλλά, όπως τονίζει και η συγγραφέας, ο καθένας θα πρέπει να ακολουθεί τα δικά του «πιστεύω», και όταν είναι εφικτό να προσπαθεί να εξηγήσει στους γύρω του, γιατί πιστευεί πως κάτι είναι σωστό. Αυτό φαίνεται πολύ καθαρά και σε σημεία του βιβλίου, όπου η πρωταγωνίστρια βάζει τα δυνατά της, για να πείσει τους συμμαθητές της να αγαπήσουν και εκείνοι τα βιβλία, παρόλο που γνωρίζει πως είναι πολύ πιθανό αυτοί να διαφωνήσουν.

Επιπρόσθετα, ένα ακόμη από τα άπειρα μηνύματα της συγγραφέως, το οποίο, κατά τη γνώμη μου είναι εξαιρετικής σημασίας, είναι το γεγονός ότι καλό θα ήταν ο καθένας μας να σκέφτεται προτού πράξει. Είναι πολύ πιθανό να μετανιώσει κανείς στο μέλλον για τις πράξεις του ή για τις αποφάσεις που πήρε στο παρελθόν. Οπότε, πριν διαπράξουμε κάτι με άσχημη πρόθεση, θα πρέπει να σκεφτούμε τις επιπτώσεις που θα έχει αυτό στο κοντινό ή μακρινό μέλλον, όχι μόνο σε εμάς, αλλά και στους συνανθρώπους μας, για τους οποίους θα έπρεπε να νοιαζόμαστε

λίγο περισσότερο. Για παράδειγμα, ένας από τους συμμαθητές της Θάλειας, της κύριας ηρωίδας, προκειμένου να τη σταματήσει από το να επηρεάζει «αρνητικά» τους φίλους του, όπως εκείνος πίστευε, προσπάθησε να της κλέψει ένα αντικείμενο, το οποίο είχε ιδιαίτερη σημασία για εκείνη. Όταν, όμως, η Θάλεια ρίσκαρε μέχρι και τη ζωή της, για να το πάρει πίσω, εκείνος κατάλαβε από μόνος του πως έκανε κάτι λάθος και έπρεπε με κάποιον τρόπο να καταφέρει να επανορθώσει.

Τέλος, σε όλο το βιβλίο δίνεται αρκετή σημασία στην επιρροή που μπορούν να έχουν τα βιβλία στη ζωή των ανθρώπων, καθώς με τον δικό τους ιδιαίτερο τρόπο, τους εμπλουτίζουν με μια πληθώρα γνώσεων, ενώ χρησιμεύουν και ως καταφύγιο για όσους βρίσκονται σε δύσκολη θέση και χρειάζονται κάποιου είδους βοήθεια. Το βιβλίο γεμίζει τον έφηβο με συναισθήματα, ιδέες, αξίες και θετικά πρότυπα. Μάλιστα, στο μυθιστόρημα τα παιδιά σχηματίζουν μια ομάδα, με σκοπό να εμπνέονται μέσα από τα βιβλία και να βρίσκουν διάφορους πρωτότυπους τρόπους, για να αντιμετωπίσουν την περίπλοκη, αλλά και ταυτόχρονα καταπληκτική και γεμάτη ενδιαφέρον ζωή τους. Παρόλο που οι γονείς τους απορρίπτουν αυτήν την ιδέα, μιας και έχουν την πεποίθηση ότι θα έπρεπε να δίνουν μεγαλύτερη σημασία στις πανελλαδικές εξετάσεις που πλησιάζουν, τα παιδιά είναι τόσο επικεντρωμένα στον στόχο τους, που αγνοώντας τα «πιστεύω» των γονιών τους, φτιάχνουν μόνα τους την ομάδα τους, την οποία ονομάζουν στη συνέχεια «Χάρτινη Αγκαλιά», και γεμάτη ελπίδα και χαρά ξεκινούν το υπέροχο και όλο καινούριες ανακαλύψεις ταξίδι τους στον κόσμο των βιβλίων.

Το θαυμάσιο αυτό βιβλίο μου προκάλεσε ένα κράμα συναισθημάτων, καθώς το διάβαζα.. Η συγκίνηση, ωστόσο, κυριαρχούσε ανάμεσα σε όλα αυτά. Η ασταμάτητη προσπάθεια της ηρωίδας, η οποία δεν πτοείται από κανέναν και τίποτα, να αντιμετωπίσει με αισιοδοξία τη ζωή της, που όμως γνωρίζει πως δε θα είναι ποτέ όπως πριν λόγω της αναπηρίας της, είναι αξιοθαύμαστη και γι' αυτό μπορεί να προκαλέσει αρκετή συγκίνηση και να γίνει πρότυπο για κάθε έφηβο, για κάθε άνθρωπο γενικότερα. Επίσης, το σημείο που ένας από τους συμμαθητές της ηρωίδας μετάνιωσε για το κακό που της προκάλεσε, και μάλιστα κατάλαβε από μόνος του το λάθος του, ήταν ένα από τα αγαπημένα μου κομμάτια του βιβλίου, που επίσης μου τόνωσε τη συγκίνηση.

Ωστόσο, σε μερικά σημεία με είχε κυριέψει ο φόβος. Ένα από αυτά ήταν όταν η πρωταγωνίστρια είχε ένα ατύχημα, το οποίο παραλίγο να προκαλέσει τον θάνατό της. Η ιδέα ότι μία τόσο σπουδαία κοπέλα θα έχανε τη ζωή της, ήταν αρκετή για να με τρομάξει, και ανυπομονούσα να φτάσω στο σημείο όπου επιτέλους θα μάθαινα, αν κέρδισε τη μάχη με τον θάνατο ή όχι. Τέλος, ένιωσα θαυμασμό για τους εφήβους, οι οποίοι, μιας και γνώριζαν πως είχαν δίκιο, δεν υπέκυψαν στις εντολές των γονιών τους, ενώ μάλιστα προσπάθησαν να τους πείσουν πως αυτό που έχει σημασία δεν είναι μόνο να περάσουν με καλό βαθμό την τάξη και να μπουν σε κάποια καλή σχολή, αλλά να κάνουν και κάτι που τους ευχαριστεί και τους χαλαρώνει, ενώ ταυτόχρονα συμβάλλει στο να εμπλουτιστούν οι γνώσεις τους.

Επομένως η «Χάρτινη Αγκαλιά» είναι ένα βιβλίο που «αγκαλιάζει» τους αναγνώστες του και τους παρουσιάζει τον θαυμάσιο κόσμο που προσφέρουν τα βιβλία, όπως φαίνεται και από τη φράση που χρησιμοποιούν τα παιδιά: «Σε ένα βιβλίο φτάνει να πατήσεις και αρχίζει το όνειρο της πτήσης». Σας το συνιστώ ανεπιφύλακτα!

β) Όλοι οι άνθρωποι σε αυτόν τον κόσμο ζουν καθημερινά δυσκολίες, άλλοτε μικρότερες και άλλοτε μεγαλύτερες. Ωστόσο, λίγοι είναι αυτοί οι τυχεροί, που έχουν κάποιο άτομο ή κάποιο αντικείμενο, που τους συμπαραστέκεται, όταν περνούν αυτά τα προβλήματα. Κατά τη γνώμη μου, εγώ συμπεριλαμβάνομαι σε αυτούς τους τυχερούς, μιας και υπάρχει ένα άτομο που με στηρίζει ακατάπαυστα όταν το χρειάζομαι, και αυτό είναι η μητέρα μου.

Από τη στιγμή που θυμάμαι τον εαυτό μου, πάντα ζούσα κάποια μικρή δυσκολία ή είχα ένα πρόβλημα, έστω και αν αυτό ήταν απλό ή μικροσκοπικής σημασίας, στο νηπιαγωγείο, για παράδειγμα, μέχρι να μάθω να μένω μακριά από την οικογένειά μου για μερικές ώρες ή στο δημοτικό, όπου έπρεπε να συνηθίσω να διαβάζω τα μαθήματά μου. Η μητέρα μου, όμως, ήταν πάντα δίπλα μου και προσπαθούσε να βρει κάποια δίκαιη λύση, ή όταν δεν ήταν «στο χέρι της», να βρει έναν τρόπο για να με κάνει να ξεχάσω το πρόβλημα και να νιώσω και πάλι χαρούμενη. Πρέπει να παραδεχτώ πως αυτό το κατάφερε, και με το παραπάνω.

Ωστόσο, η μητέρα μου δεν ήθελε τις περισσότερες φορές να μου παρουσιάζει μια έτοιμη λύση. Προτιμούσε να μου δίνει κάποιες συμβουλές, και εγώ να σκεφτώ μόνη μου και να αποφασίσω τι θα κάνω στη συνέχεια. Κατά τη γνώμη μου, αυτό ήταν κάτι πολύ συνετό εκ μέρους της, καθώς όσο μεγάλωνα, όταν αντιμετώπιζα το ίδιο πρόβλημα, θυμόμουν τι είχα κάνει και έκανα πάλι το ίδιο. Με αυτόν τον τρόπο ουσιαστικά, μάθαινα μέσα από τα λάθη μου και δεν έκανα το ίδιο λάθος για δεύτερη φορά.

Κάτι που πρέπει να προσθέσω για τη μητέρα μου, είναι το γεγονός ότι έβαζε και βάζει μέχρι και σήμερα τα δυνατά της, για να προσπαθήσει να κάνει τα όνειρά μου πραγματικότητα. Αυτό είναι από τα σημαντικότερα πράγματα που θαυμάζω

στη μητέρα μου. Η δυνατότητά της να παραμερίζει όλα τα προβλήματα που υπάρχουν και να προσπαθεί με κάθε μέσο να με οδηγήσει στο να κάνω τα όνειρά μου αληθινά είναι αξιοθαύμαστη.

Επομένως, πιστεύω πως χωρίς τη μητέρα μου δε θα ήμουν εδώ που είμαι σήμερα, μιας και δε θα είχα «έναν ώμο να κλάψω» ή κάποιον να με παρηγορήσει όταν το χρειαζόμουν. Της χρωστάω πάρα πολλά από τα πράγματα που έχω πετύχει και ελπίζω κάποια μέρα να μου δοθεί η ευκαιρία να της το ξεπληρώσω με τον καλύτερο τρόπο.

2. Αφού επιλέξεις τρία από τα παρακάτω αποσπάσματα του βιβλίου που σε άγγιξαν περισσότερο, να καταγράψεις τις δικές σου σκέψεις:

- α) σελ.61: «Φίλιππε, δε θα είσαι ποτέ καλά... και μας πληγώνει».
- β) σελ.91: «Είπε πως αν κάνεις έναν άνθρωπο... κρύβονται μέσα μας».
- γ) σελ.136: «Μη φοβάσαι. Αν η αγάπη φωτίσει την καρδιά σου, χιλιάδες καρδιές θα φωτίσει».
- δ) σελ.165: «Όταν σε βρίσκει ο πόνος της ζωής... έτοιμη να τη δεχτείς».
- ε) σελ.183: «Ότι οι νέοι πρέπει να διαβάζουν.. ν'αλλάξει την ασχήμια».
- στ) σελ.198-199: «Η θέση μας είναι... για να πετάξουν πάλι βλαστούς».
- ζ) σελ.232: «Οι πιο πολλοί άνθρωποι... εξαλείφεται».
- η) σελ.239: «Θυμάμαι τη μέρα... είναι κρυμμένος».

1^ο απόσπασμα: α) σελ.61: «Φίλιππε, δε θα είσαι ποτέ καλά... και μας πληγώνει».

Στο συγκεκριμένο αυτό κομμάτι του βιβλίου της, η συγγραφέας αναφέρεται στον οδυνηρό αγώνα που δίνει κάποιος, όταν προσπαθεί να πείσει τον εαυτό του ότι κάτι είναι σωστό ή αληθινό, ενώ στην πραγματικότητα δεν είναι. Όταν

κρύβουμε κάτι τέτοιο μέσα μας, τότε αυτό γίνεται η «αλήθεια» μας, αλλά δε μας παρηγορεί όσο θα μας παρηγορούσε η πραγματική αλήθεια, επειδή γνωρίζουμε πως η αλήθεια αυτή, που προσπαθούμε να πείσουμε τον εαυτό μας να δεχτεί, είναι πλαστή. Το αποτέλεσμα είναι ότι με αυτόν τον τρόπο, όχι μόνο δεν καταφέρνουμε να παρηγορηθούμε, αλλά στην πραγματικότητα θλιβόμαστε περισσότερο, και μάλιστα από αυτήν την αλήθεια που προσπαθούσαμε τόσο καλά να κρύψουμε, ώστε να μην την ανακαλύψει κανείς...

2^ο απόσπασμα: δ) σελ.165: «Όταν σε βρίσκει ο πόνος της ζωής... έτοιμη να τη δεχτείς».

Εδώ, τονίζεται μία από τις σημαντικότερες αλήθειες της ζωής, που έχει προβληματίσει πάρα πολλούς ανθρώπους μέσα στα χρόνια. Συγκεκριμένα, το απόσπασμα αυτό αναφέρεται στο γεγονός ότι θα πρέπει να δεχόμαστε τον πόνο χωρίς παράπονο, όπως για παράδειγμα η ηρώιδα δέχεται την αναπηρία της, και να μην υποτασσόμαστε σε αυτόν, αλλά να προσαρμόζουμε τη ζωή μας. Η ζωή δεν είναι «στρωμένη με ροδοπέταλα», και θα πρέπει να το δεχτούμε αυτό, και να είμαστε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε την κάθε δυσκολία που θα συναντήσουμε στην πορεία αυτού του υπέροχου και μαγευτικού ταξιδιού. Απαραίτητα εφόδια είναι να αντιμετωπίζουμε τα αναπόφευκτα εμπόδια με αισιοδοξία, θετική προσέγγιση και επιμονή, συνοδευόμενη, βέβαια, από σκληρή δουλειά. Εάν πράττουμε με βάση όλα τα παραπάνω, τότε θα έρθει κάποια στιγμή που θα ακολουθήσει η ευτυχία και όλα τα προβλήματά μας θα λυθούν.

3^ο απόσπασμα: ζ) σελ.232: «Οι πιο πολλοί άνθρωποι... εξαλείφεται».

Σε αυτό το σημείο, η συγγραφέας μάς παρουσιάζει την αξία των πραγματικών φίλων. Μας λέει, πως σε όλη μας τη ζωή, θα έρθουμε σε επαφή με μια πληθώρα ανθρώπων, εκ των οποίων οι περισσότεροι θα σβηστούν από τη μνήμη μας με την πάροδο του χρόνου. Ωστόσο, κάποιους από αυτούς -λίγους στην πραγματικότητα- θα μπορέσουμε να τους ξεχάσουμε, καθώς θα έχουν κάνει τόσα πολλά για εμάς, που θα μας φανεί αδύνατο να τους κρατήσουμε μακριά μας. Αυτοί είναι και οι άνθρωποι που αξίζει να θυμόμαστε, μιας και όπως λέει και το ρητό «Οι καλοί φίλοι, στις δύσκολες στιγμές φαίνονται». Αρκεί απλώς να ψάξουμε και θα βρούμε αυτούς τους ανθρώπους, που θα είναι πρόθυμοι και προετοιμασμένοι να κάνουν τα πάντα για εμάς, όπως θα κάνουμε και εμείς άλλωστε το ίδιο για αυτούς...

Νεφέλη Πουλοπάτη, Β2